

Online lezen of delen

SUPPORTERS

Over de stille liefde van ouders, broers en zussen die
mee bouwen aan het licht van een ander.

Er zijn van die weekends waarop je als ouder meer leeft in de coulissen dan op de eerste rij. Dit was er zo eentje.

Twee van onze kinderen stonden op het podium. Maandenlang hadden ze geoefend voor hun musical. Liedjes die eindeloos door het huis galmden, teksten die tijdens het avondeten nog snel werden gerepeteerd, stress voor audities, dansmoves die opnieuw en opnieuw werden ingeoefend, vermoeide ogen

droogden tranen op moeilijke momenten. Want achter elk kind dat straalt op een podium, staan meestal een paar ouders die in stilte mee hebben gebouwd aan dat licht.

Maar wat me evenveel raakte als die stralende gezichten op het podium dit weekend, waren de broer en zussen.

Hoe ze complimentjes gaven alsof het de normaalste zaak van de wereld was. Hoe ze na afloop riepen: "Je was écht

zijlijn die roept: "Komaan, jij kan dit."

Want eerlijk? De wereld is al kritisch genoeg. Buiten onze voordeur zullen ze nog vaak genoeg mensen tegenkomen die hen vertellen wat beter moet, sneller moet, mooier moet. Hoe waardevol is het dan als thuis de plek blijft waar iemand in je gelooft nog voor jezelf durft te geloven?

Misschien is dat één van de mooiste vormen van liefde: niet alleen van elkaar houden, maar ook actief supporteren voor elkaar. Elkaars talenten zien en elkaar aanmoedigen. Ruimte maken zodat iemand anders kan schitteren.

Ik denk soms dat dat ook is hoe God naar ons kijkt. Niet afstandelijk of met gevouwen armen wachtend tot we eindelijk alles perfect doen, maar als een Vader die langs de zijlijn staat. Trots. Aanmoedigend. Vol liefde.

Zoals in die prachtige woorden uit Prediker:

"Twee zijn beter dan één... want als de één valt, helpt de ander hem overeind."

- Prediker 4:9-10

En misschien is dat uiteindelijk wat een gezin mag zijn: een plek waar we elkaar overeind helpen, toejuichen en elkaar herinneren aan het licht dat God in ons gelegd heeft.

Reninca D'Joos

”

Achter elk kind dat straalt op een podium, staan meestal een paar ouders die in stilte mee hebben gebouwd aan dat licht.

na late repetities. Een heel jaar lang leefden we als gezin een beetje mee richting dat ene weekend.

En wij als ouders? Wij werden chauffeurs, planners, vrijwilligers, logistieke duizendpoten. We reden heen en weer met volle auto's vol musicalfans, brachten frieten voor de hele bende als de moraal laag stond, of soep als vitamientjes al enkele dagen weinig aanwezig waren, zochten verloren schoenen vijf minuten voor vertrek en

goed, wat een diva!" Hoe ze zenuwen probeerden weg te lachen vlak voor de voorstelling begon. Hoe ze meegenoten, mee supporterden, mee fier waren.

En ik dacht: ja. Dit is wie wij willen zijn.

Geen gezin dat perfect is. Geen gezin zonder ruzies of rollende ogen of discussies over wie de vaatwasser moet leegmaken. Maar een gezin waar iedereen weet: hier heb je een fanclub. Hier staat iemand langs de